Prosimy o zapis bibliograficzny z zastosowaniem następujących reguł:

- Znaki

W opisie publikacji podstawowym znakiem wyodrębniającym jest kropka; przecinek stosujemy przy wyliczaniu nazwisk, miejsc wydania lub informacji umieszczonych w nawiasie kwadratowym; numery stron podajemy po dwukropku; myślnikiem oddzielamy publikację zbiorową od jej fragmentu.

- Dane autorów/redaktorów

Po nazwisku stawiamy inicjał imienia zakończony kropką; inicjałów imion tego samego autora/redaktora nie rozdzielamy spacją; dwóch autorów/redaktorów oddzielamy przecinkiem. Dodatkowe dane o autorach zamieszczamy po nazwisku/nazwiskach: jeśli autorów/redaktorów jest więcej, niż dwóch, podajemy tylko pierwszego i stosujemy skrót et al.; autor recenzji otrzymuje skrót (rev.); redaktora oznaczamy skrótem (ed.), redaktorów – (eds.)

- Krój pisma

Kursywą wyróżniamy tytuł podstawowej pozycji (książki lub czasopisma); pozostałe tytuły (artykułu, rozdziału, hasła w dziele zbiorowym) pozostawiamy w antykwie.

- Dodatkowe dane o czasopiśmie

Liczbowe dane uzupełniające tytuł czasopisma zapisujemy cyframi arabskimi i oddzielamy je kropką.

- Dodatkowe dane o książce

Wszelkie dodatkowe informacje o książce zamieszczamy po jej tytule, w nawiasie kwadratowym, używając cyfr rzymskich i stosując skróty: pars (część), vol. (tom, zeszyt), ed. (wydanie), transl. (tłumaczenie), reprint (przedruk).

- Miejsce wydania

Nazwy miejsc wydania podajemy w języku oryginału; kilka miejsc wydania oddzielamy przecinkiem; uściślającą miejsce wydania nazwę kraju lub stanu umieszczamy w nawiasie po nazwie miasta.

- Rozwiązanie skrótów

Rozwiązanie skrótów umieszczamy na początku bibliografii, przed pozostałymi pozycjami.

- W przypisach nie należy zamieszczać odniesienia do bibliografii – powinno się ono znaleźć w tekście ciągłym, np.: Puzynina (1997), (Puzynina 1997: 22).

Przykłady:

DAHL = Даль В. 1978-1980. *Толковый словарь живого великорусского языка*. [vol. I-IV]. Москва.

ÈSTJa I = Sevortjan È.V. 1974. *Ètimologičeskij slovaŕ tjurkskich jazykov*. [vol. I *glasnye*]. Moskva.

ÈSTJa III = Sevortjan È.V., Levitskaja L.S. 1989. *Ètimologičeskij slovaŕ tjurkskich jazykov*. [vol. III *dž, ž, j*]. Moskva.

EWU = Benkő L. (ed.) 1993-1994. *Etymologisches Wörterbuch des Ungarischen*. Budapest.

Campbell L. 1990. Syntactic reconstruction and Finno-Ugrian. – Andersen H., Koerner K. (eds.) *Historical linguistics 1987*. Amsterdam (Philadelphia): 51-94.

DeCock S. et al. 1998. An automated approach to the phrasicon of EFL learners. – Granger S. (ed.) *Learner English on computer*. London, New York: 67-79.

Georg S. (rev.) 1999-2000. Werner 1997b. – *Ural-Altaische Jahrbücher. Neue Folge* 16: 304-309.

Hughes A., Lascaratou C. 1982. Competing criteria for error gravity. – *English Language Teaching Journal* 36.3: 175-182.

Krapels A.R. 1990. An overview of second language writing process research. – Kroll B. (ed.) *Second language writing*. Cambridge: 37-56.

Laurence S., Margolis E. 2005. Number and natural language. – Carruthers P. et al. (eds.) *The innate mind: structure and contents*. Oxford: 216-235.

Milewski T. 1948. *Zarys językoznawstwa ogólnego*. [pars II *Rozmieszczenie języków,* vol. II *Atlas*]. Lublin, Kraków.

Serbat G. 1996. *Grammaire fondamentale du latin*. [vol. VI *L'emploi des cas en latin*, vol. I *Nominatif, Vocatif, Accusatif, Génitif, Datif*]. Louvain, Paris.

Slobin D. 1996. From ‘thought and language’ to ‘thinking for speaking’. – Gumerz J., Levinson S. (eds.) *Rethinking linguistic relativity*. Cambridge (UK): 70-96.

Werner H. 1997a. *Die ketische Sprache*. Wiesbaden.

Werner H. 1997b. *Abriß der kottischen Grammatik*. Wiesbaden.